# Două categorii de persoane

## Două categorii de persoane

„Doi oameni s-au suit la templu să se roage: unul era fariseu şi altul vameş". (Luca 18.10)

Există aceste două categorii de persoane:

- întâi cele care nu au nevoie de un Mântuitor, nefiind convinse prin Duhul Sfant că sunt păcătoase

- şi apoi cele care au fost convinse de existenţa păcatului şi care strigă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? "

Orice om religios poate fi încadrat într-una din aceste două categorii: de fariseu sau de vameş.

Când se întâmplă să am de-a face cu un om animat de duhul de fariseu, nu pot să-i spun un cuvânt mai bun decât acesta: „ «Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înţelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut, au ajuns împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar; ... n-au cunoscut calea păcii: nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor». Ştim că orice zice legea vorbeşte celor care sunt sub lege, pentru ca orice gură să fie închisă şi toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu" (Romani 3.10-12; 17-20). Şi mai departe, apostolul afirmă: „Pentru că nu este deosebire; pentru că toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu " (Romani3.22-23).

Un alt loc care a convins de păcat pe mulţi oameni este acesta: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înşine şi adevărul nu este în noi" (1 Ioan 1.8).

Pentru ca un om să poată intra în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit pentru aceasta. În ce mă priveşte, mi-ar plăcea mai mult să intru în casa Tatălui cu fiul risipitor, decât să rămân afară cu fratele său mai mare; pentru acesta din urmă, cerul ar fi un infern. Un frate mai mare care nu se bucură de întoarcerea acasă a fratelui său arată că el însuşi nu este demn de împărăţia lui Dumnezeu. Este teribil să constaţi acest lucru: Cuvântul Evangheliei lasă pe fiul mai mare afară, în timp ce fratele mai mic intră în casa de ospăţ. Celor care se aseamănă cu cel dintâi, li se adresează cuvintele Mântuitorului: „Adevărat vă spun că vameşii şi desfrânatele merg mai înainte de voi în Împărăţia lui Dumnezeu" (Matei 21.31).

Să trecem acum la cea de-a doua categorie, şi anume a celor care sunt convinşi de păcat şi strigă precum temnicerul din Filipi: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" (Fapte 16.30).

Acestora care scot un strigăt de pocăinţă, nu este necesar să le aplici legea. Spune-le îndată: „ Crede în Domnul Isus şi vei fi mantuit" (Fapte 16.31). Mulţi însă vor răspunde: „Nu ştiu ce să cred". Deşi poate li s-a arătat, totuşi le vom spune: Crede, ca să fii mântuit! Biblia ne învaţă ce trebuie să credem, în cine şi cum trebuie să credem. Domnul Isus spune: „Tatăl iubeşte pe Fiul şi a dat toate în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viaţa eternă, şi cine nu se supune Fiului nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3.35-36).

Iată care este raţionamentul: omul s-a pierdut prin necredinţa lui, pentru că a refuzat să creadă Cuvântul lui Dumnezeu, dar poate găsi viaţa numai crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt; altfel spus, ne vom ridica dacă vom proceda invers decât a procedat Adam atunci când a căzut. El s-a poticnit de această piatră de încercare: necredinţa; dar noi putem fi ridicaţi şi susţinuţi prin credinţă.

Cum ar decurge lucrurile în cursul obişnuit al vieţii noastre, dacă nimeni n-ar crede în mărturia nimănui? Orice comerţ şi orice societate ar înceta în mai puţin de 48 de ore! Acesta este argumentul pe care îl foloseşte apostolul aici: „Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său" (1 Ioan 5.9). Şi dacă omul se încrede în semenul său care minte atât de des şi pe a cărei falsitate i-o descoperă în fiecare zi, de ce să nu- L creadă pe Dumnezeu pe Cuvânt? A crede înseamnă a admite realitatea caracterului adevărat al unei mărturii; nu este aşa cum se pretinde, un salt în necunoscut; aceasta ar fi numai o credulitate.

Dumnezeu nu ne cere să credem fără să ne dea un obiect definit al acestei credinţe şi fără să ne ofere garanţii.

Mulţi oameni privesc mai mult la ei înşişi decât la Domnul Isus Hristos, privesc la credinţă mai mult decât la obiectul pe care urmează să-l obţină. Credinţa este o mână întinsă pentru a primi binecuvântarea oferită de Dumnezeu; ea este un dar de la El la fel ca şi aerul, dar trebuie să-l inspiri. Şi pâinea este o binecuvântare, dar trebuie s-o mănânci. Apa este şi ea un dar de la Dumnezeu, dar trebuie s-o scoţi şi s-o bei.

Se aşteaptă fel de fel de impresii miraculoase, dar credinţa nu are nimic de felul acesta. Credinţa vine din cele auzite şi cele auzite din Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10.17). Nu trebuie să aştept până când credinţa mă invadează producând asupra mea o senzaţie ciudată, ci trebuie, simplu, să cred şi să fac ce spune Dumnezeu.

Dacă un om care se îneacă vede o coardă care i se întinde, trebuie numai s-o prindă, iar pentru aceasta trebuie să lase lucrul de care era agăţat; dacă un om vrea să fie vindecat, trebuie să ia doctoria care i se dă; numai uitându-se la ea, aceasta nu-l va salva. Simpla cunoştinţă intelectuală nu salvează pe nimeni; trebuie să crezi în Domnul Isus şi să faci din El singura ta speranţă.

Într-un cuvânt, trebuie să părăsim totul ca să-L putem urma pe El în totul